

פרוטוקול מס' 7

מישיבת ועדת שירותים ציבוריים שנתקיימה
ביום א', כ"ג באדר תשל"ג, 17 במרס 1974, בשעה 11.00

נ כ ח ו :

חברי הוועדה:

ח. גרוסמן - היו"ר
מ. ידיד
י. בארי
מ. גז
ל. דיציאן
א. ורדיגר
פ. שינמן

מוזמנים:

גב' שרה מרבך - פקידת סעד ראשית
אריה בריק - מנהל המח' המשפטית
מר הורוביץ - היועץ המשפטי
ש. מלכיאל - מנהל האגף לילד ולנוער
מר סבט - משרד המשפטים

מזכירה:

ש. כרם

ר ש מ ה :

מזל כהן

סדר-היום: חוק הנוער (טיפול והשגחה) (תיקון מס' 5), תשל"ג-1973.

אני מברכת אתכם בבוקר טוב.

היו"ר ח. גרוסמן:

אני רוצה להודיע, שוועדת הכנסת החליטה להעביר אלינו שתי הצעות-חוק של הממשלה: 1. החוק לטיפול בחולי נפש; 2. סדר הדין הפלילי בקשר לסרסורים.

אמנם מליאת הכנסת החליטה בתחילה להעביר זאת לוועדת חוקה, חוק ומשפט. אני ערערת על כך וטענתי, שאנחנו טפלנו בבעיית הבנות הסוטות ובעיקר הקטינות, ואם מדובר בסרסורים, הרי הם משעבדים את הקטינות, והן אלה אשר מפוחדות ואינן מעיזות להעיד. הבעיה של עצירת הסרסור לתקופת מסירת הידיעות של הזונה - זו בעיה שנוגעת בראש וראשונה לקטינות. זו הייתה אחת ההמלצות של מסקנות הוועדה המשותפת שלנו ושל ועדת החינוך, לתקן את החוק. אז משפטנים הוכיחו שזה יפגע באושיות הדמוקרטיה ובזכויות הפרט ויש בזה משהו.

אבל, מאחר ויש בכל זאת הצעת תיקון לחוק, חשבתי, שמדרך הטבע צריך לגשת לבעיה מנקודת ראות חברתית ולעסוק בבעיה ולא רק בסדר הדין הפלילי, כפי שוועדת החוקה, חוק ומשפט מסוגלת לעסוק בה.

ועוד משהו בענין זה - הובהר שלמעשה הייתה הצעה לסדר היום של חה"כ רות הקטין לפני שמונה שנים, ובעקבות זה הדבר התגלגל ולבסוף זה לא החקבל. הענין הועבר לוועדת חוקה, חוק ומשפט, היא העבירה את זה לחוות דעת. עד שהגיעה חוות הדעת ועד שנסתו את החוק - עברו שמונה שנים. זה שבוע, שזה לא צריך לעבור לוועדת החוקה, חוק ומשפט, אלא אלינו. הסיכום והממלצות בענין זה ישנם. המזכירה חדאג שתקבלו את זה.

נעבור לנושא שלנו.

חוק הנוער (טיפול והשגחה) (תיקון מס' 5), תשל"ג-1973

היו"ר ח. גרוסמן:

השאלה הראשונה שהצבענו עליה היא האם חובת ההודעה חלה רק על רופא, או גם על

עובדים נוספים.

בענין תוספת או הכללת אחות, אשר גם עליה חחול חובת ההודעה - היו ארבעה מול ארבעה, ואנחנו נגיש שני ספחים למליאה.

היו הסתייגויות שלא קבלו רוב, וזה שלי, של חה"כ מחילדה גז, של חה"כ שמעוני, והסתייגות בכתב של חה"כ אולמרט, שהוא לא חבר הוועדה, אשר מבקשים להרחיב את חובת ההודעה גם על עובדים נוספים. זו תהיה הצעת מיעוט. אני חושבת שנגיש אותה. בכוונתנו להכליל גם את המחנך, עובד סוציאלי, וחה"כ אולמרט הציע גם שוטר. אני אנסה לשכנע אותו למחוק את השוטר, כי ממילא על השוטר חלה חובת הודעה.

ל. דיציאן:

בתוקף מה חלה על השוטר חובת ההודעה? רק במקרה שהוא רואה שיש עבירה פלילית,

חלה עליו חובת ההודעה.

נברר את הענין הזה.

היו"ר ח. גרוסמן:

החפוררה אצלי שאלה - האם העובדה שבהצעת-החוק חלה חובת הודעה על רופא, זה בגלל שעל הרופא חלה חובת הסודיות, ועל-כן בא החוק כדי להסיר את זה, ואז אולי מובן מאליו, שאחות מחנך, עובד סוציאלי, שאין עליהם שום חובת סודיות - הם ממילא צריכים לדווח. אני רוצה לברר את זה, כי אם חה"כ דיציאן אומר שזה אפילו לא חל על שוטר, אלא אין עליו איסור, אין גם איסור על מחנך, אבל זה לא אומר שיש עליו חובה.

מ. גז:

מדוע אני תומכת בהרחבה - מפני שיכול להיות, שהמקרה לא מגיע לרופא. ייתכן שלאחות ידוע המקרה ולרופא לא ידוע. למחנך, למטפלת, לגננת ידוע המקרה, ולרופא לא ידוע. כאשר אנחנו מרחיבים, יש גם יותר הגנה כלפי הילד, מאשר אם נצמצם את זה ונחיל זאת רק על הרופא.

היו"ר ח. גרוסמן:

יש כאלה שאומרים, שלא כל אחד צריך לחטט. מספיק שרופא יעשה את זה. זה סותר את ההנחה שאולי, בלאו הכי, האחות מדווחת.

ל. דיציאן:

האחות צריכה לדווח לרופא, אבל לא לפקיד סעד ישירות.

היו"ר ח. גרוסמן:

פה לא כתוב שאחות חייבת לדווח לרופא.

ל. דיציאן:

זה כך באופן אדמיניסטרטיבי.

היו"ר ח. גרוסמן:

אנחנו נתייעץ ונראה מה לעשות עם ההסתייגויות.

מר סבט:

אנחנו חשבנו שלא צריך להרחיב מסעם החוק, ושכל אדם יוכל להביא זאת בפני פקיד הסעד. זה יבוא לכך - ביחסים כה עדינים, בין ההורים וילדיהם - שיבואו אנשים ויתחילו לחטט. מה גם, שהשכנים יביאו כל מיני טעונים כאלה.

חשבנו שאם מטילים את החובה על הרופא, יש ענין של סודיות מקצועית. הוא אדם שיכול לבחון ולבדוק.

היו"ר ח. גרוסמן:

אני לא מציעה להכנס לדיון הזה מחדש.

א. ורדיגר:

אולי אפשר להוסיף כאן סעיף מיוחד לגבי האחרים, אם זה אחות או יותר מזה. אמנם נכון הוא שכאן מדגישים את הרופא, כי חלה עליו סודיות מקצועית, דבר שלא חל לגבי האחרים. אבל, אנחנו רוצים שהדבר הזה יובא לידיעת מי שצריך לדעת. אז אולי אפשר להוסיף לזה סעיף אשר ייאמר בו שגם אחות, מחנך וכו' יהיו חייבים לדווח, אחרת אין שום גורם אשר צריך להיות חייב. שמענו כאן שעל השוטר זה לא חל. גם על אחות זה לא חל. אנחנו רוצים שזה יבוא לידיעת הרופא.

מר סבט:

אין הבדל אם כוללים את זה בסעיף אחד או בשני סעיפים. השאלה אם רוצים להכליל אותם או לא.

ל. דיציאן:

אנחנו צריכים לקרוא את הסעיף בשלמותו. אם זו אחריות מאד יסודית - מי יקבע? המורה יקבע שזה נגרם ע"י הזנחה? האם המורה יכול לקבוע שהוא נפגע בבריאותו או בגופו? הוא לא האיש המוסמך. גם אחות לא יכולה לקבוע.

היו"ר ח. גרוסמן:

אני מציעה לא להכנס מחדש לויכוח. הויכוח כבר היה. אני עומדת על ההסתייגות שלי, ואני לא רוצה לנמק עכשו. יש לי נמוק אחד והוא, שלא בכל מקום נמצא רופא, ואם המחנך רואה, ואני מדגישה מחנך ולא סתם מורה - שבכל יום הילד בא מוכה לביה"ס - אז הוא יכול למסור את הילד לפקיד הסעד. פקיד סעד, זה עדיין לא משטרה או בית-משפט. לכן, אני חושבת שצריך להכניס את זה.

הוועדה המליץ, שאם ההסתייגות הזאת תיפול, אנחנו נפנה למשרדים הנוגעים בדבר ונמליץ שזה ייעשה בצורה אדמיניסטרטיבית.

יש הסכמה עם משרד החינוך בקשר לזה.
הם יפוצו חוזר לכל בתי-הספר.

מר הרוביץ:

הנסוח שהתקבל הוא: "...קטין שנפגע
בבריאותו הגופנית או הנפשית..."

היו"ר ח. גרוסמן:

עכשו נעבור לענין הסנקציות. אני חושבת

שאינן תומך לסנקציות.

מר הרוביץ:
אם החוק הזה יתקבל בלי סנקציות, אז
למחמירים יש תרופה מבחינת החוק הפלילי.
מתעוררת שאלה אחרת והיא שהחוק הפלילי מחמיר עוד יותר. בדרך כלל מקילים
בעונש. כאן השאלה - אם רוצים לנקוט במקל חובלים או במקל נועם כלפי
הרופאים. אם רוצים במקל נועם - צריך להכניס סעיף סנקציות קלות יותר,
ואם לא להשאיר את זה.

ל. דיציאן:
אני חושב יותר מדי רחוק, אם אנחנו לוקחים
את זה בצורה כזו. כאן כתוב: "...ויש
יסוד סביר להניח..." "עד שאתה תוכיח את הדבר הזה, זה יכול להיות אחד
ממליון מקרים, ואם יש מקרה כל כך בולט, שהרופא עשה במזיד - איני יודע
כמה פעמים השתמשו בסעיף הזה.

אם אתה תכניס כאן סעיף של סנקציות, אתה
מזעיק את כל ציבור הרופאים, ואם אתה משאיר את זה - איש לא חושב על זה,
ואיש לא מודאג מזה, ואם יש מקרה יוצא מן הכלל והיועץ המשפטי צריך
להעמיד למשפט - יש לו את הסעיף בחוק הפלילי.

י. בארי:
ההערה של ה"ב דיציאן כבודה במקומה.
אבל, אם היה מוסף כאן סעיף הסנקציה,
גם אז היה קשה להניח אם היה "יסוד סביר". מבחינה זו הדברים אינם
מועילים, אלא רק מבחינה פסיכולוגית טוב להשאיר את סעיף הסנקציה.
אולי הרופאים לא ערים לסעיף בפקודה הפלילית - מוטב לא להעיר את
חשומת-לבם לכך.

פ. שינמן:
דווקא משום העובדה שהוכנס כאן: "יש
יסוד סביר להניח" - הסייגים כל כך
מרובים. דווקא משום כך, טוב, לכל הפחות, ליד החוק הזה, להביא גם
סנקציה.

א. ורדיגר:
אני מתנגד בהחלט לסנקציות, גם מעבר
למה שקיים.

מ. ידיד:
מן הרגע הראשון התנגדתי לסנקציות.
אם אומרים פה המשפטנים שאין יסוד סביר
שישתמשו בדבר הזה, הייתי שוחק לכת ומתנגד, לא רק, שיהיה כתוב
סנקציות אפילו לאמץ את זה. לכן, מוטב להשאיר את זה כמו שזה.

מ. גז:
בלי קשר לחוק הקיים - מה שקיים, קיים.
מתקבל הרושם שכאילו, חס ושלום, הרופאים
הם פושעים כאלה או פראי-אדם, שאין להם מצפון. יש מקרים של הזנחה,
אבל ברוב המקרים, תודה לאל, אנחנו מבורכים ברופאים בעלי מצפון. בגלל
איזה שהוא מקרה שהוא חריג, נוציא דבר כזה? זה לא במקום.

ענין הסנקציה לא צריך להיות, מה שכחוב

בחוק זה חמור בפני עצמו.

א. בריק: איך מקום לסנקציה. הרי עובדה שיש פקודת הרופאים ששם יש דין משפטי. אבל, אני רוצה להפנות תשומת-לב המסתייגים, אלה שחושבים להרחיב את הסעיף הזה. בחוק הסעד כאשר יש הרחבה, יש סנקציה. שם מדובר על רופא ומחנך ועל עובד סוציאלי ושם יש סנקציות.

היו"ר ח. גרוסמן: אני אעמיד זאת להצבעה.

מי בעד סנקציה, ומי נגד?

ה צ ב ע ה

הרוב נגד סנקציות. סעיף הסנקציות לא התקבל.

נעבור לסעיף הבא. חה"כ בארי הציע שנכניס פה: "...כי הפגיעה נגרמה ב"ביודעין"..."

י. בארי: למעשה, הזיכוח כבר התנהל בפעם הקודמת. קיימות מספר אפשרויות שתיגרם פגיעה בידי האחראי בשוגג. למשל, נחנו לילד בטעות תרופה בלתי נכונה. הילד נפל מידי האם, ועוד מקרים כגון אלה. זה יהיה קצת מגוחך, אם בכל מקרה כזה הרופא יהיה מחוייב להזעיק את פקיד הסעד. לכן, אני מצדד בהוספת הביטוי "ביודעין".

ל. דיציאן: אני חושב שאין מקום להכניס את המושג "ביודעין". האם הרופא יכול לקבוע אם הוא הפיל את הילד בכוונה או לא בכוונה? אם יש לו חשש, אז כמו כל אזרח מחובתו למסור למשטרה והמשטרה תטפל בענין הזה. אם זה "ביודעין" - אז זה לא ענין של פקיד הסעד, אלא של המשטרה. לכן, אני מתנגד לתוספת הזאת.

א. ורדיגר: אם נוסיף כאן את זה, אנחנו רק נסבך את הענין הזה. כיוון, שכאן החובה על הרופא לקבוע מה שקרה עד כמה שזה יכול להיות. אני חושב שע"י הוספה זו תמיד אפשר יהיה להוכיח שזה לא היה בכוונה. לכן, הייתי משאיר את הסעיף כמות שהוא.

מ. ידיד: גם אני מתנגד לתוספת. כל מגמת החוק היא להניח שהרופא המטפל יעביר את זאת לפקיד הסעד. פקיד הסעד, כאשר מטפל במקרה כזה - הוא בודק וחוקר ובהתאם לחוק יש לו מספר סמכויות מה לעשות. פה מדובר בהורים מפגרים בשכלם, ולגביהם המלה "ביודעין" לא חלה.

אני מציע להשאיר את כפי שהוא, רק פקיד הסעד יקבל את הענין לידי, והוא יחליט מה לעשות.

ש. מרבך: הענין הוא לטובת הילד. זה לא חשוב אם זה נעשה ב"ביודעין" או לא. אם ילד נפגע, בו צריך לטפל. מיותר להוסיף את זה. זה איננו מקל על מצבו של הילד.

היו"ר ח. גרוסמן: אם קרתה תאונה - מה יש לפקיד הסעד לעשות?

ש. מרבך: אנחנו רוצים להטיב עם הילד. מי שנפתח נגדו חיק פלילי - אם זה לא בזדון, אז הוא ידע להגן על עצמו.

מ. גז:

אני אתן דוגמא. בשכבות מסויימות, כאשר יש ילד מפגד, והאמא מטופלת במשפחה גדולה - היא קושרת את הילד בשרשראות למיטה, והיא יוצאת לקניות או לסדורים אחרים. היא לא עושה זאת מרוע לב. איך נקרא מקרה כזה, למי זה שייך?

למשטרה.

ל. דיציאן:

הכוונה של חה"כ בארי "ביודעיך" שהיא ידעה מה היא עושה. מה התוצאה של זה,

מר סבט:

שהיא קשרה את הילד - זה דבר אחר.

זה איננו מעשה פלילי. רק מה? צריך להאשים את החברה שהיא לא עזרה להוציא את הילד.

ש. מרבך:

את זה גם השופט מביין.

אני מוכרחה לומר, שאני מתלבטת בענין זה.

היו"ר ח. גרוסמן:

בדברי במליאת הכנסת, אני גם כן אמרתי,

שנדמה לי שלא צריכה להיות אותה סנקציה למעשה שנעשה ע"י האחראי בישיר, שביודעיך הוא לא מטפל בילד וביודעיך הוא גורם לו חבלות, לביין הורה או אחראי לילד שהוא הזניח את הילד מתוך זה שהוא לא יכול לטפל בו. אני חושבת שלא צריכה להיות אותה סנקציה. הנכון הוא שהסנקציה בדרך כלל תהיה טיפול פקיד הסעד, והוא יברר את הענין. אבל, בחוק זה נאמר ונשמע אחת. נדמה לי שהתוספת הזו של חה"כ בארי ענתה להרהורים שלי בקשר לנסוח של החוק, אבל אינני לגמרי בטוחה בזה.

מה אנחנו רוצים להשיג כאן. זה לא ענין

ל. דיציאן:

של דיון פלילי. לו היינו מעוניינים

להכניס תוספת שהרופא יודיע לגורמים שמטפלים בעניינים פליליים, כדי למנוע את המעשה הפלילי - אז אני מסכים שצריך להוסיף את המלה "ביודעיך", למרות שהיו מקרים שהעמידו לדין הורים, שהם בטעות הכניסו חרופה לא נכונה וגרמל למוות, וזה לא היג "ביודעיך".

אבל, זה לא ענין שלנו, במסגרת הסעיף הזה

בחוק הזה. מה עושה הרופא, אם הוא נתקל במקרה כזה? הוא מודיע לפקיד הסעד. לפקיד הסעד יש סמכויות רחבות ביותר והוא יגיע למסקנה אם זה נעשה "ביודעיך" או בטעות. אם זה בטעות - הוא יזהיר ויטביר ויגמור את הענין. אם הוא יגיע למסקנה שזה מקרה שהוא לא יכול לטפל בו, אז הוא ימשיך בטיפול לפי החוק.

א. בריק:

ההצעה של חה"כ בארי אינה פותרת את הבעיה

הזאת. פקידת הסעד תבדוק את הענין והיא

תחליט אם הדבר הזה נעשה במזיד או לא. יכול להיות שלפעמים דברים נעשים מלכתחילה מתוך אי ידיעה, אבל דבר זה נובע ממצב מסויים של הורים.

נכון, שצודק חה"כ בארי, שיתכן ויהיו

מקרים שהרופא צריך להודיע למרות שלא היה דבר מיוחד, רק כדי להציל מקרה. למרות זאת, אני חושב שכדאי להשאיר את הסעיף כמות שהוא.

נעמיד להצבעה.

היו"ר ח. גרוסמן:

ה צ ב ע ה

ההצעה להוסיף את המלה "ביודעיך" לא נתקבלה.

אני נמנעת.

נרשמת הסתייגותו של חה"כ בארי.

נשאר לנר עוד לטפל בהמלצות של פרופסור ראסל.

היו"ר ח. גרוסמן:

אני לא הבנתי אותו כל כך. הוא דיבר בשפה האנגלית.

מ. גז:

קודם כל, הוא תאר את המצב, אבל את זאת אני לא יכולה לעשות עכשו. הוא

היו"ר ח. גרוסמן:

חבע כמה דברים. הוא לא אמר במפורש שהוא רוצה להכניס לחוק. הוא מאד בעד הרחבה או הכללה של מורה, אחות, עובד סוציאלי. הוא מבקש, והוא לא בטוח אם זה יכול להיות בחוק, או שזה צריך ללכת לפי הוראה אחרת - שיקום מוסד מיוחד לריכוז המידע בכל מקום על הדברים האלה ומשולב בזה שתהיינה ועדות מקומיות. הוועדה הזאת צריכה לכלול, כמובן, את העובד הסוציאלי במקום, או הפסיכיאטר, או את הרופא, או האחות. וזה יהיה על בסיס של ועדות וולונטריות אבל סטטוטוריות, וזה יקום ע"י כל רשות מקומית. שם ירוכז המידע ושם תהיה גם, לפי המלצתו, עובדת סוציאלית מיוחדת לנושא זה.

שום דבר מכל זה לא קיים?

מ. גז:

חלק קיים. אני יודעת על מספר מקומות אשר שם יש ועדות כאלה פעילות. אמנם

היו"ר ח. גרוסמן:

לא סטטוטוריות, אבל זה פועל, אולי בגלל זה שישנו במקום אדם "המשוגע" לדבר.

פרופסור ראסל טוען שבירושלים יש דבר

כזה. הוא נקרא: "החוג להגנת הילד" בכל מקום זה נקרא אחרת, ובכל מקום זה על בסיס של העובדים המקומיים.

- יש פה שלוש שאלות: 1. מה קיים בתחום זה, ובאיזו מידה זה פועל? 2. האם אפשר לתת לפעולה זו מעמד סטטוטורי? 3. באיזו צורה אנחנו יכולים לתת דחיפה, כדי לקדם את הנושא הזה, שאפשר לקרוא לו "הגנת הילד" ואפשר לקרוא לו אחרת?

ש. מרבך: מה שהיו"ר הזכירה, יש בהרבה מאד מקומות. ישנן ועדות אשר מטפלות בקהילה בכל מיני בעיות שמגיעות ואשר קשורות בילדים. אבל, הוועדות האלה מטפלות בילדים בכל הגילים. זה כולל גיל בית-ספר, ואז נמצא הרופא, המורה, המייעצת, האחות והעובד הסוציאלי, במיוחד אותו עובד סוציאלי שקשור לאותו ב"ס.

אבל, פרופסור ראסל התכוון למשהו מיוחד, ויש לומר שהוא אשר יצר את זה פה בירושלים - וזה החוג להגנת הילד, אשר מטפל בילד בגיל הרך, עד גיל בית-הספר.

מטעם מי?

מ. גז:

זה גוף וולונטרי, והוא יצר את זה לפי דוגמא של ארצות אחרות. ידוע לי, כי זה

ש. מרבך:

נושא קרוב לי, ואני יושבת באותן ועדות של החוג הזה, שפרופסור ראסל מעוניין בילד "המוכה" וזה מיוחד לבעיה זו. זו דוגמא שישנה גם באנגליה, בהולנד ועוד כמה ארצות, שהם מטפלים בכל אותם ילדים, שהרופא קורא אותם "ילדים בסכנה".

פרופסור ראסל התחיל את זה בירושלים.

אנחנו הרחבנו את זה. פנו אלינו מת"א ובקשו שפרופסור ראסל יתן את חסותו לוועדה כזו גם בערים אחרות.

ברוך השם, אין הרבה מקרים כאלה, אבל טוב שיש מישהו שמטפל בזה. כוועדה זה בסדר גמור, אבל אני חושבת שצריך לעשות את זה באופן סטטוטורי. אם זה על בסיס וולונטרי, רק צריך את האדם

מה שעוד לא נראה לי זה, שפרופסור ראסל
דרש שיהיה עובד סוציאלי, או פקיד סעד מיוחד לאותה בעיה. לפי הנסיון
שיש לי ומזה שאני מלווה את החוג הזה במשך שנתיים, אני חושבת שאין
לזה הצדקה, שיהיה עובד מיוחד. מאידך, שמענו שיהיה עובד סוציאלי
בקשר וולונטרי. אם תצא המלצה שהיינה ועדות כאלה, בבקשה. זה יכול
להועיל.

היו"ר ח. גרוסמן: בפני מי להמליץ?

ש. מרבך: בפני הרשויות המקומיות ומשרד הסעד.
איני חושבת שיש הצדקה שיהיה פקיד סעד
מיוחד לכך.

היו"ר ח. גרוסמן: אולי נמצא פשרה שהיא עניינית, שלא יהיה
עובד סוציאלי מיוחד, אלא הוא יהיה עובד
סוציאלי אשר עוסק בעוד דברים, אבל ממונה על הנושא הזה.
ש. מרבך: זה מה שאנחנו עושים.

ל. דיציאן: אני מסכים שבכל מקום תהיה וצדג
סטוטוטורית, והייתי מציע, שהיו"ר
תכין לנו המלצות מפורטות לאחת הישיבות הבאות. אנחנו נתייחס, עקב
הדיון בחוק הזה ונאמר שהגענו למסקנה שיש להמליץ על הדברים האלה,
ואז אנחנו גם נקבל את הרעיונות של פרופסור ראסל, בלי ליצור דברים
שאינן להם כל צורך.

היו"ר ח. גרוסמן: כאשר אני אביא זאת לקריאה שניה ושלישית -
אני אקרא את ההמלצות וזה ייכנס
לפרוטוקול דברי הכנסת. אני לא מתנגדת לזה. אנחנו ננסח את זה, אנחנו
לא צריכים לחזור לדיון על זה.

אני חושבת שבזה סיימנו. האם יש עוד
הערות?

מ. ידיד: האם אפשר לקרוא את הנוסח המתוקן של
החוק?

מר סבט: יש שתי נקודות שלהן נוסח אלטרנטיבי:
1. "רופא המטפל בקטין שנפגע בבריאותו
הגופנית או הנפשית, ויש לו יסוד סביר להניח כי הפגיעה נגרמה בידי
האחראי על הקטין וכו'..."

2. "רופא או אחות המטפלים בקטין וכו'"
אח"כ יש הסתייגויות. הסתייגות אחת של
היו"ר, חה"כ גז, שמעוני ואולמרט, אשר מציעים להרחיב את הנוסח לעובדי
בריאות, חינוך וכדומה. "רופא, אחות, מחנך, עובד סעד או שוטר..."

ש. מלכיאל: אין מושג של מחנך. עובד חינוך, זה
יותר טוב.

היו"ר ח. גרוסמן: עובד חינוך זה יכול להיות כל מורה.
אני מתכוונת לאותו מורה שרואה את הילד
כל יום.

ש. מלכיאל: אז צריך לומר מחנך כיתה.

היו"ר ח. גרוסמן: בסדר.

מר סבט:
ישנה הסתייגות של חה"כ בארי והיא:
"...ויש יסוד סביר להניח כי הפגיעה

נגרמה "ביודעין" וכו'..."

חודה רבה.

היו"ר ח. גרוסמן:

בישיבה הבאה מתקיימת ביום שלישי.
הנושא שנדון בו הוא: העובדים בריפוי ועיסוק. אנחנו כבר דנו בנושא
הזה במעמדו והעברנו את הסיכום של הוועדה לכל המשרדים הנוגעים בדבר.
הסיכום ישנו בתיק, ואני מציעה לחה"כ החדשים לעיין בו.

ארגון המרפאים בעיסוק פנו אלינו: א.
הם טוענים שבעייתם הוחמרה בעקבות המלחמה. ב. הם טוענים שכל ההמלצות
שלנו שהועברו למשרדים הנוגעים בדבר, לא בוצעו.

ישנה המלצה של ההסתדרות לטפל בבעיה שלהם,
והם פנו חזר ופנה, ובגלל כל אלה - מצאתי לנכון להביא זאת שנית
לוועדה. אני הזמנתי את כל הגורמים הנוגעים בדבר. יכול להיות שהיה
טעם להזמין גם את משרד הבטחון. אם במהלך הדיון יתברר שצריך להזמין
את אגפי השיקום של הבטחון והסעד, נזמין אותם.

היתה פניה של מר ניר, נציב בתי הסוהר
אלי לערוך סיור בבתי כלא לצעירים וקטינים. נאמר לי שיש גם בני 14
בבתי הכלא. יכול להיות שהסיור יתבצע ביום ראשון הבא. אני עוד אודיע
לכם במדויק אם זה מתבצע ומתי.

מ. ידיד:
לפני שבועיים או שלושה שבועות, היתה
הפגנה של הנכים, ואני יודע שיש מו"מ
בוועדת הכספים ואתך. רצוי שהוועדה תשמע בעניין זה.

היו"ר ח. גרוסמן:
בהקשר לזה הוקמה ועדה משותפת של
הבטוח הלאומי ומשרד האוצר. הם הבטיחו ב-19 לח.ז. להביא בפנינו דווח
עם הצעות.

מ. ידיד:
אני מציע שתדווחי לנו.

בהחלט.

היו"ר ח. גרוסמן:

תודה רבה. ישיבה זו נעולה.

הישיבה ננעלה בשעה 12.15